

pranciškoniška dvasia, bet tuo pačiu turime ir reguliarių vienuolio gyvenimą – darbas ir malda, *ora et labora*. Esame misionieriai ir šiek tiek kontempliatyvūs vienuoliai. Maldos gyvenimas užima didelę dienos dalį, mes daug dirbame, kartais išvažiuojame iš savo vienuolyno tiesiog dalytis tuo, ką patiriame. Mes jaučiame atsakomybę apaštalauti, nes kai turime intensyvų maldos gyvenimą, tai gauname daug malonių iš Viešpaties ir Jis mus vis siunčia dalytis tuo su kitais. Todėl mes pranciškoniškai savęs nevadiname vienuoliais – yra du žodžiai, kurie apibrėžia vienuolius. Vienuoliai būtų tie, kurie atsideda tik kontempliatyviam maldos gyvenimui, o mes esame vienuoliai misionieriai, kurie nesame uždari.

Lygiai prieš metus teko lankytis Centrinėje Afrikoje pas mūsų brolius ir tenai buvau su jais misijoje, maldoje. Patyriau, kad iš tikrųjų toji misija yra visuomet panaši, nes žmogaus širdis panaši, visada tie patys klausimai... Kartais važiuojame labai toli, kartais labai arti – kitą savaitę vyksime į Pasvalį, prieš tris savaites buvome Šiauliuose, Radviliškyje, Panevėžyje. Vykstame ten, kur mus kviečia, ypatingai į mokyklas, dažnai į parapijas.

Vienas žodis, kuris taikliai apibūdina mūsų bendruomenę, yra *paprastumas*. Paprastumas tiek išorėje, materialiai, bet ir vidinis paprastumas. Kai tu gyveni su Dievu, Jis tave supaprastina. Supaprastina tavo santykius su žmonėmis, supaprastina tavo gyvenimo būdą.

6) Broli Mišeli, jūs taip pat esate diakonas – tai reiškia, kad netrukus būsite pašventintas kunigu. Ar vienuoliui tai nėra

tarsi antrojo pašaukimo atradimas?

Iš tikrųjų, pirmasis pašaukimas tikrai buvo į vienuolius ir aš jaučiu, kad ir toliau lieku broliu. Kunigystė yra labai svarbi tarnystė. Bet pas mus vienuolynuose kunigystė yra išgyvenama šiek tiek kitaip. Mes tarnaujame savo bendruomenei per šventimus. Pirmoji misija yra švęsti Mišias su broliais ir žmonėmis, kurie lankosi mūsų bendruomenėje. Todėl aš ir nesakyčiau, kad kunigystė yra antras pašaukimas – aš tai suprantu kaip labai svarbų etapą. Niekada rimtai nemaščiau apie kunigiškąjį pašaukimą, bet svarščiau, kad jeigu Dievas pašauks, tai pašauks per tiesioginį bendruomenės kvietimą. Aš kunigystę laikau per dideliu dalyku, kad aš galėčiau pats to norėti – visada galvojau, kad man tai reikia gauti, priimti.

Prieš ketverius metus keliavau į Šventąją Žemę ir ten, kaip tik prie Tiberiados ežero, vyko šv. Mišios, kurias aukojo kunigas švenčiantis kunigystės penkiasdešimtmetį. Mano širdis labai giliai išgyveno šias Mišias ir pajutau, kad Dievas man aiškiai sako: *Tu būsi kunigu!* Ir tai nebuvo klausimas, nebuvo pasiūlymas, tai buvo teiginys. Tuomet aš sakiau Viešpačiui: *Bet Viešpatie, tu žinai, kad tai gali įvykti tik per bendruomenės prašymą. Tu žinai, kad aš nenorėčiau eiti ir pats pasakyti to savo vyresniajam, jog jaučiu kunigišką pašaukimą.* Netrukus po šio įvykio grįžau į Lietuvą ir kaip tik po trijų dienų pas mus atvyko br. Morkus – mūsų vyresnysis – ir paklausė tiesiai: *Ar tu nenorėtum būti kunigu?* Aš jam atsakiau: *Žinai, prieš savaitę gavau tokį įsaką iš Dievo, kad turėsiu būti.* Taigi tuomet priėmiau Viešpaties valią, kad turiu tarnauti jam nauju, kitokiu būdu. Na, o diakonu buvau išventintas prieš pusę metų. Kol kas dar tik bandau priprasti prie naujos tarnystės.

7) Ko norite palinkėti mūsų seminarijos bendruomenei?

Linkiu pašaukimo atradimo, tvirtumo dvasiniame kelyje, drąsos nešant vis didėjančias atsakomybes ir dvasinio džiaugsmo gyvenant bendruomenėje.

Parengė klier. Gabrielius Satkauskas, III k.

PAŽINTIS SU D STYTOJU (-A)

D stytoja ses. Jolanta Gertrūda Juchno SF

Pristatome jums mūsų naująją dėstytoją ses. Jolantą Gertrūdą Juchno, kuri priklauso Šventosios Šeimos kongregacijai. Šiomet ji dėsto pašvęstojo gyvenimo teologiją, kitaip tariant – supažindina mus su vienuolystės raida bei samprata.

Į praeitį norėčiau pasižiūrėti iš šių metų vasario 18 dienos susitikimo su savo buvusia fizikos mokytoja Baltupių parduotuvėje. Turėjau 45 minutes iki paskaitos seminarijoje, todėl nusprendžiau parduotuvėje paieškoti „ko nors skanaus“ susitikimui prie arbatos, kuris laukė po pietų. Mokytojai reikėjo šiek tiek laiko mane prisiminti, juk praėjo 27 metai. Kai kartu prasukome kelis praeities filmo kadrus, jos veide švystelėjo džiaugsmas. Žinojau, kad ji mane prisimins, nes būtent ji braukdavo ašarą man skaitant poeziją mokyklos aktų salės scenoje. Juk gaudavau gerus

pažymius, nes jos pamokos būdavo pačios įdomiausios ir aš pagaliau jos dėka supratau fiziką.

Mačiau, kaip ji džiaugėsi ir stebėjosi mano atsakymais į klausimą „Kaip gyveni?“. Sakė, kad jai retai pasitaiko sutikti žmogų, kuris „gyvena labai gerai“. Kai pasakiau, kad esu vienuolė, jos veidas apsiniaukė, akyse atsirado užuojautos ir nusivylimo šešėlių. „Kas tau atsitiko? Buvai tokia energinga ir gyva mergaitė... Ar tu nusivylei meile?“ „Na, štai, – pagalvoju, – visai nenoriu jos įtikinėti, kad esu normali, kad ne fanatikė, kad visai nenusivylusi, bet juk tai Dievo suplanuotas susitikimas, už kurį esu atsakinga aš, bet ne ji“. Taigi nepaleidau savo buvusios mokytojos, kol ir vėl jos veide nepamačiau tos pačios šypsenos.

O dabar kaip po papildinimoju stiklu norėčiau išryškinti tik kelis savo gyvenimo momentus, kurie padės sudėlioti mano pašaukimo mozaiką. Anot apaštalo Pauliaus, *viskas galima, bet ne viskas naudinga*, todėl ir mūsų gyvenimo istorijos skaitytojų širdyse turėtų pažadinti svarbiausius būties klausimus arba dovanoti atsakymus į juos.

Augau normalioje darbininkų šeimoje žiūrėdama į brolio pavyzdį, kuriam, kai aš gimiau, jau buvo devyneri. Mėgdžiojau jį visame kame, norėjau tų pačių daiktų, klausytis tos pačios muzikos, kieme „tūsintis“ su ta pačia bernų kompanija, kuriai, aišku, buvau per maža. Kadangi brolis jau seniai mokėjo skaityti ir laisvu laiku jis tiesiog rydavo knygas, aš taip pat, būdama penkerių, jau skaičiau rusų kalba. Nuo pirmos klasės žinojau, kad pasirinksiu anglų kalbą, suprantama kodėl – ją mokėsi ir brolis. Ar jį tai erzino, aš nežinau, nes jis mielai man skirdavo laiko, su manimi žaisdavo ir viską aiškindavo. Tik, pamenu, kartą iš darželio parsinešiau utėlių, tai kai jis užsikrėtė, ilgai manęs

neprisileido artyn.

Šiandien galvoju, kad tas ryšys palengvino kelią į Kristų, nes iš tiesų, susipažinusi su Evangelijos Jėzumi, norėjau jį sekti, elgtis taip kaip jis, matyti kaip jis, būti kaip jis. Širdis degė tokia pažįstama ir drauge nauja meile.

Tėvai buvo tikintys žmonės, kaip daugelis – nepraktikuojantys, tačiau sakramentiškai mane „sutvarkė“. Tikėjimo gyvenimui to buvo per mažai. Keturiolikos metų viešai pareiškiau, kad esu ateistė, kad Velykų su tėvais nešvėsiu, nes absurdu netikiu. Nuo penkiolikos metų pradėjau rūkyti, o šešiolikos, tik gavusi pasą, išlėkiau į Maskvą norėdama pažinti pasaulį. Laimė, Viešpats man suteikė drovią prigimtį, kuri gelbėjo mane nuo rimtesnių situacijų.

Tikėjimo dovaną gavau nelauktai, netikėtai, neieškodama ir neprašydama. Tai buvo tikra dovana ir ji buvo suteikta per vieną akimirką, vieną gražią vasaros dieną troleibusų stotelėje prie Arkikatedros aikštės. Man tada buvo devyniolika metų. Mane palietė vienos krikščionės elgesys, kuris paliudijo, kad pasaulyje yra nesavanaudiška meilė, kuri atleidžia, yra kantri ir maloninga, nepyksta ir nesididžiuoja...

Keliaudama į Maskvą susipažinau su Rusijos žydais geologijos studentais, jie atvykdavo ir pas mane į Lietuvą. 1990 metais Vokietija jiems suteikė galimybę išvykti gyventi į Berlyną. 1991 metais jie

pasikvietė mane į svečius. Berlyne, savo draugų namuose, susipažinau su šauniu vaikinuku vokiečiu studentu. Abipusė mūsų simpatija buvo iš pirmo žvilgsnio. Po keturių metų draugystės nusprendėme susižadėti, tačiau Dievas turėjo kitą planą. Sužinojome, kad mano draugas serga nepagydoma liga. Aš rinkausi kad ir neilgus gyvenimo metus drauge. Štai tada prisiminiau Dievą, kuris, tikėjau, yra Visagalis ir gali išgydyti. Sunkiau buvo tuo įtikinti mano draugą. O mano tikėjimas vis stiprėjo ir maldų vis daugėjo. Melddamasi patyriau begalinę Dievo meilę man. Aš iš pradžių nelabai supratau, kodėl Dievas taip myli, juk aš meldžiuosi tik sveikatos mano draugui. Tačiau vis labiau išgyvenau asmeninę Dievo meilę man, kuri buvo stipresnė už žmogaus meilę, nors ir labai didelę.

Pradėjau skaityti dvasinę literatūrą, šventųjų gyvenimus, turėjau kelias mistines patirtis. Supratau, kad turiu pašaukimą pašvęstajam gyvenimui. Jau buvo nesunku atsisakyti šeimos gyvenimo. Tikėjau, kad Dievas pasirūpins mano draugu, o taip ir buvo. Žinojau, kad melsiuosi už jį ir toliau. Tik įstojus į vienuolyną Dievas leido sužinoti, kad ligos diagnozės daugiau nėra, jis pasveiko. Buvau ir esu labai dėkinga. Žodis, kuris man skambėjo stojant į vienuolyną, buvo toks: „Suvedžiojai mane, Viešpatie, nugalėjai mane“.

Džiaugiuosi, kad mano seserys po noviciato siuntė mane studijuoti į Vilnių, o po to į Romą. Prisipažinsiu, ilgą laiką maniau, kad neturiu dovanos kalbėti žmonėms, aiškinti kokį nors dalyką. Tačiau Dievas per kai kuriuos asmenis drąsino, įtikinėjo mane ir bandė sugriauti nepasitikėjimą. Nusprendžiau žengti šį žingsnį ir štai – aš seminarijoje.

Parengė br. Giedrius Juozas Bakūnas
MIC, II k.

INTERVIU SU SEMINARIJOS DABUOTOJU (A)

Susipažinimas su seminarijos valgyklos darbuotoja p. Marija

Gal galėtumėte trumpai papasakoti apie save?

Gyvenau prie Vilniaus. Šeimoje buvome trys mergaitės. Mano sesės buvo už mane vyresnės. Aš buvau lepinėlė. Prisimenu, kad jos turėdavo su mama paslapčių, o man būdavo labai įdomu, tačiau man liepdavo eiti miegoti. Kai joms buvo penkiolika, man buvo penkeri metai, kai aštuoniolika – man aštuoneri, ir labai pykdavau, kad negalėdavau eiti kur nors kartu su sesėmis. Gyvenome penki kilometrai nuo Vilniaus. Bet važiuodavome kažkodėl į Žvėryno bažnyčią. Vaikystėje dažniau eidavau į bažnyčią su mama, o jaunystėje eidavau rečiau, arba eidavome į kitas bažnyčias. Kai apsigyvenome Vilniuje, iš mokyklos eidavome į Šv. Rapolo arba į Šventosios Dvasios bažnyčią.

Tai tikėjimą gavote iš šeimos?

Taip. Prisimenu kaip vieną kartą mama mane išpuošė, kad eitume į bažnyčią. Turėjau kaspiną, su kuriuo man buvo labai nesmagu, tad aš jį visą laiką slėpiau. Dauguma iš mūsų kaimo važiuodavo į Sudervę, į Šilėnus. Dabar mūsų apylinkei priklauso Pilaitės bažnyčia, bet man vis tiek mieliau eiti į Žvėryno bažnyčią. O dabar mes gyvename Vilniuje, vaikai jau dideli. Tokio amžiaus skirtumo tarp vaikų kaip mano šeimoje nėra. Vaikai baigė mokslus, turi profesiją, nelabai gali dirbti pagal profesiją, bet dirba visi.

Ką jūs mokėtės ir ar dirbate pagal profesiją?

Aš baigiau prekybos mokyklą, dirbau. Paskui užsiėmiau kulinarija, gamyba. Trumpai dirbau, kol šeima ėmė gausėti. Paskui buvo galimybė ilgai būti motinystės atostogose, bet prasidėjo krizė. Vaikai ėjo į pirmą klasę, o aš jau buvau ilgai pradirbusi Sapiegos ligoninėje. Kai pastatė Seminariją, mes pro čia važiuodavome į mokyklą. Mūsų name gyveno moteris, kuri pasakė, kad Seminarijoje reikalinga valytoja. Pagalvojau, kad įdomu būtų čia dirbti, o ligoninėje tada buvo etatų mažinimas.

Kuo jūs dirbote ligoninėje?

Virėja, po to sandėlininke. Ligoninėje įvyko reorganizacija. Maistą ligoniams pradėjo vežioti, tad praradau darbą. Tuomet ieškojau naujo darbo ir radau internete Seminarijos pasiūlymą. Atėjau į pokalbį, po kurio buvau pakviesta dirbti Seminarijoje.

Kiek laiko dirbate Seminarijoje?

Jau septinti metai. Prisimenu, kai klierikai Valentinas ir Danielius (dabartiniai šeštakursiai) atėjo po propedeutinio kurso į didžiąją seminariją.

Kokie skirtumai matomi seminarijoje nuo tuo laiko, kai pradėjote čia dirbti?

Kai ateini į naują vietą – vis ko nors nežinai. Manau, jog niekuo per daug nesiskiria, tik kad mes daugiau žinome, žinome kaip organizuotas jūsų gyvenimas Seminarijoje, žinome, kada klierikai išvyksta į praktikas. Anksčiau matydavome, kad klierikai tik ateina ir išeina, bet per tiek laiko bendraudami su jumis, jau žinome jūsų grafikus. Spėliodavome, kodėl sekmadienį mažai klierikų, gal nenori valgyti, bet pasirodo, kad vieni nespėdavo, kitiems reikėdavo anksčiau išvažiuoti į praktikas. Didžiausias skirtumas – mažas seminaristų skaičius.

O ko norėtumėte palinkėti klierikams?

Sėkmingai baigti mokslus. Tegul Dievas jus veda tuo keliu, kurį pasirinkote, tepadedą jums!

DVASINGUMO ISTORIJA

Gailestingumo Karaliaus paveikslas. Nuo privaus vizijos iki viešojo pagerbimo

Br. Miroslav Seniutis FGM, VI k.

Gailestingą Jėzaus paveikslą kilmė yra glaudžiai susijusi su sesers Faustinos mistinėmis patirtimis, kurios jokia būdu negrindžia jos šventumo nei papildo viešąjį apreiškimą, o veikiau primena tą slėpinį, kurį išpažino Izraelio tauta, o vėliau į savo tikėjimo kraitį perėmė ir Kristaus įsteigta Bažnyčia – Dievo gailestinguma.

Sesuo Faustina

1931-ųjų metų vasario 22-ąją dieną Plocko (dabartinė Lenkija) vienuolyno celėje jauna vienuolė, besiruošianti amžiniems įžadams, išvydo Viešpatį Jėzų. Šį savo mistinį regėjimą *Dienoraštyje* aprašė taip: *Vakare, kai buvau celėje, išvydau Viešpatį Jėzų, vilkintį baltu drabužiu. Viena ranka pakelta palaiminimui, kita lietė drabužį ant*

Faustinos namelis

krūtinės. Iš drabužio, prasivėrusio ant krūtinės, ėjo du dideli spinduliai, vienas raudonas, o kitas baltas. Tylėdama žvelgiau į Viešpatį, mano siela buvo persmelkta baimės, bet sykiu ir didžiulio džiaugsmo. Po akimirkos man Jėzus pasakė: 'Nutapyk paveikslą pagal piešinį, kurį matai, su užrašu: Jėzau, pasitikiu Tavimi. Trokštu, kad šis paveikslas būtų garbinamas pirmiausiai jūsų koplyčioje ir visame pasaulyje'.

Nors paliepimas buvo aiškus, jo įgyvendinimas sukėlė sesei Faustinai nemažai rūpesčių, nemalonumų bei prieštaravimų. Nuodėmklausys ragino ją tapyti paveikslą savo sieloje, į ką jauna vienuolė gavo tokį Jėzaus atsakymą: *Mano paveikslas tavo sieloje yra. [...] Noriu, kad tas paveikslas, kurį nutapysi teptuku, būtų iškilmingai pašventintas pirmą sekmadienį po Velykų, ir tas sekmadienis turi būti Gailestingumo šventė.*

Tačiau sesers Faustinos vyresnioji sutiko duoti leidimą tapymo darbams tik tokiu atveju, jeigu Viešpats patvirtins savo paliepimo tikrumą akivaizdžiu ženklu. Bendruomenės seserys, sužinojusios apie tariamus jaunos vienuolės regėjimus, pradėjo ją atvirai šmeižti ir užgaulioti kandžiais žodžiais. Vieną iš tokių skaudžių pokalbių sesuo Faustina savo dienoraštyje aprašo šiais žodžiais: *Viena sesuo pas mane atėjo draugiškai pasikalbėti. Ir pradėjo manęs gailėti. Sako man: Girdžiu apie seserį kalbant, jog esi fantazuotoja, kad gauni kažkokių regėjimų. Vargšele, ginkis nuo to.*

Viena vertus, sąžinės balsas skatino vienuolę realizuoti Jėzaus paliepimą nutapyti paveikslą, kita vertus, Faustina nesulaukė vyresniųjų palaikymo ir leidimo veikti. Todėl didelis sielvartas ir sumaištis kamavo jos širdį. *Dienoraštyje skaitome: [...] nebežinojau ko griebtis: nuolatinis tikinimas, kad tai apgaulė, tai vėl vienas kunigas pasakė, jog galbūt būtent per šį paveikslą Dievas nori būti garbinamas, todėl turiu rūpintis jo tapymu,* kitur bemat sukyla prieš Viešpatį Jėzų priekaištaudama: *Kodėl liepi man vykdyti tuos dalykus ir neduodi galimybės jų vykdyti?* Ta dvasinė kova ne kartą baigdavosi apsisprendimais mesti vykdžius Jėzaus prašymus. Viršų ėmė kylantys sunkumai, o vidinių paraginimų galia buvo gniaužiama žmogiškos paramos trūkumu. Vienintelis dalykas, kuris teikė paramos sesei Faustinai ir skatino nepasiduoti, buvo šie Jėzaus įspėjimai: *Žinok tai, jei apleisi šio paveikslo tapymą ir visą gailėstingumo darbą, teismo dieną atsakysi už daugelį sielų.* Rūpestis sielų išganymu buvo pakankama priežastis ištikimai rūpintis paveikslo tapymu ir vykdyti kitus Jėzaus paliepimus.

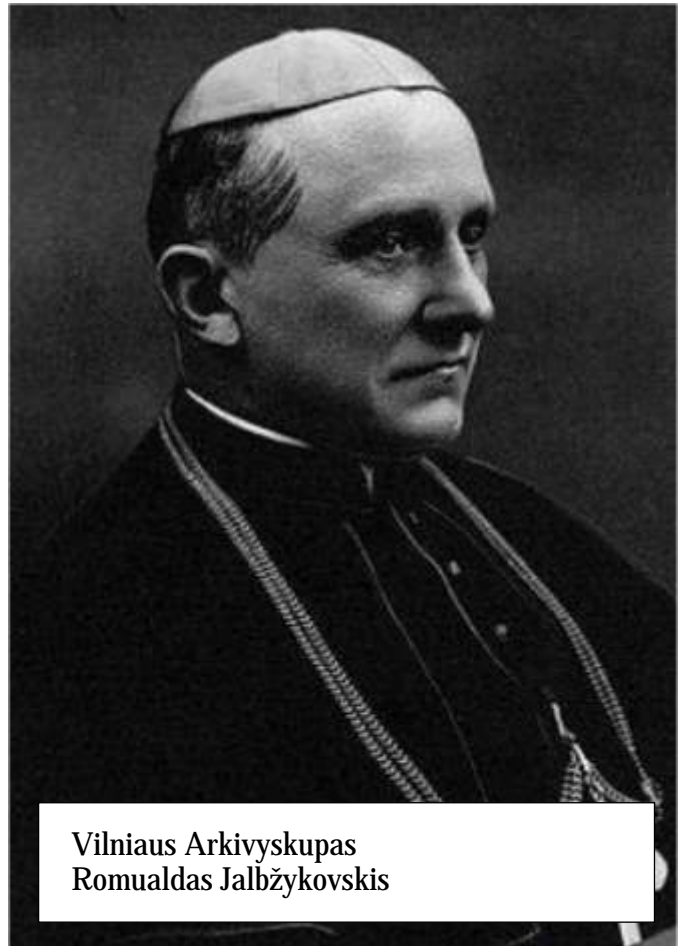
Dievo siųstoji pagalba įgyvendinant paliepimą buvo kunigas Mykolas Sopočka, su

kuriuo sesuo Faustina susitiko 1933 m. gegužės mėnesį Vilniuje, o dar anksčiau pažino jį per dvasinį regėjimą, kai išvydusi kunigą Mykolą tarp altoriaus ir klausyklos išgirdo tokius Jėzaus žodžius: *Štai tau*

Kunigas Mykolas Sopočka

regima pagalba žemėje. Jis tau padės įvykdyti mano valią žemėje. Kunigas Mykolas Sopočka, vykęs nuodėmklausio pareigas Dievo Motinos

Vilniaus Arkivyskupas
Romualdas Jalbžikovskis

gailastingumo vienuolyne nuo 1932 m. iki 1941 m. Vilniaus arkivyskupo Romualdo Jalbžkovskio paskyrimu, ne iš karto leidosi įtikinamas jaunos vienuolės pasakojimų. Tik praėjus geram pusmečiui jis ryžosi padėti įgyvendinti mįslingąjį prašymą, tokį savo žingsnį pagrįsdamas taip: „Vedamas veikiau smalsumo, koks bus šis paveikslas, negu tikėjimo tų regėjimų tikrumu, prašiau dailininką Eugenijų Kazimirovskį jį nutapyti“. Jo tikslas buvo iširti paveikslo teologinės kompozicijos atitikimą visuotiniam Apreiškimui, t. y. ar paveikslo teologinė

žinia, kylanti iš privataus apreiškimo, neprieštarauja tikėjimo doktrinai, kylančiai iš viešojo Apreiškimo.

Kunigo Mykolo vaidmuo įgyvendinant Viešpaties Jėzaus paliepiamą nutapyti paveikslą buvo esminis. Tai liudija pati sesuo Faustina: *Matydama kun. M. Sopočkos atsidavimą ir darbą dėl šio reikalo, stebėjaisi jo kantrybe ir nuolankumu; visa tai daug kainavo – ne tik vargų ir įvairių nemalonumų, bet ir daug pinigų, tačiau visa tai padengė kun. dr. Sopočko.* Jis patikėjo tapymo darbus dailininkui Eugenijui Kazimirovskiui, kurio dirbtuvė ir butas buvo patalpose, esančiose šalia seserų vizičių vienuolyno Rasų gatvėje. Ten pat 1934 metais gyveno kun. Mykolas Sopočka. Nuo 1934 m. spalio 2 d., kai prasidėjo tapymas, sesuo Faustina kartą per savaitę aplankydavo tapytojo dirbtuvę, tikriausiai pėsčiom nueidama kelią nuo Antakalnio iki Rasų gatvės, ir pateikdavo nurodymus dėl paveikslo turinio. Sesers Faustinos nuoseklumas įtraukė į tapymo procesą ir kunigą Mykolą. Apsivilkęs balta alba jis turėjo atkurti pagrindinius vaizduojamo modelio judesius. Jai išreiškus nepasitenkinimą estetiniais nutapyto paveikslo rezultatais, Jėzus paaiškino: *Ne dažų ar teptuko grožyje yra šio paveikslo didybė, bet mano malonėje.* Tapymo darbams pasibaigus 1934 metų liepos mėnesį, kun. Mykolas saugojo paveikslą savo bute vizičių vienuolijos patalpose iki tų pačių metų lapkričio, kai persikėlė pas seseris bernardines. Čia paveikslas buvo pakabintas tamsiame vienuolijos koridoriuje, nusuktas į sieną. Todėl Jėzus priekaištavo Faustinai, paaiškindamas savo priekaištų priežastį: *Pasakyk nuodėmklausiu, kad šis paveikslas būtų išstatytas bažnyčioje, o ne šio vienuolyno klauzūroje. Per šį paveikslą sieloms teiksiu daug malonių, todėl tegul jis bus prieinamas kiekvienai sielai.*

Šv. Mykolo bažnyčia
ir bernardinai vienuolynas

Pirmas viešas paveiklo pagerbimas įvyko 1935 m. birželio 26 – 28 d., per Velykų aštuondienį, kurio pabaigoje buvo švenčiamas Pasaulio Atpirkimo Jubiliejus – 1900 m. nuo Viešpaties išganingosios mirties. Gavęs Aušros Vartų klebono kvietimą dalyvauti iškilmėse, kunigas Mykolas sutiko su viena sąlyga: paveiklas turėjo būti pakabintas Aušros Vartų galerijos (prigludusios prie Šv. Teresės bažnyčios) viršuje kaip dekoracija. Sesuo Faustina ne tik padėjo papuošti paveikslą, bet ir pati

Aušros Vartai

dalyvavo iškilmėse, ypatingos Dievo malonės veikimu regėdama daugiau negu visi pamaldose dalyvavę tikintieji. *Dienoraštyje* skaitome: *Penktadienį, kai buvau Aušros Vartuose šiose iškilmėse, per kurias buvo pakabintas paveiklas, klausiau pamokslų, kurių sakė mano nuodėmklausys, šis pamokslas buvo apie Dievo gailestingumą, buvo*

pirmasis, ko taip troško Viešpats Jėzus. Kai pradėjo kalbėti apie didžiulį Viešpaties gailestingumą, paveiklas tapo gyva figūra ir spinduliai skverbėsi į susirinkusių žmonių širdis, tačiau nevienodai, vieni gavo daugiau, kiti mažiau. Mano širdį užliejo didelis džiaugsmas matant Dievo malonę.

Paveiklas dar keletą ilgų metų turėjo dulkėti bernardinų vienuolyno koridoriuje ir tik didesnių iškilmių proga būdavo išstatomas viešam pagerbimui. Tik 1937 metais sesers Faustinos maldų dėka ir kunigo Mykolo pastangomis Vilniaus arkivyskupas Romualdas Jalbžikovskis sušaukė komisiją, kuri davusi teigiamą paveiklo įvertinimą, leido jį pakabinti šv. Mykolo bažnyčioje viešam gerbimui. 1937 m. balandžio 4 d. per Atvelykį paveiklas buvo kunigo Mykolo palaimintas ir įtaisytas Šv. Mykolo bažnyčios kairėje pagrindinio altoriaus pusėje. Sesuo Faustina šį įvykį prisimena taip: *Karštai prašau Dievą, kad įkvėptų arkivyskupą, idant teiktųsi patvirtinti taip Dievui patinkantį vainikėlį ir šį paveikslą, kad neatidėtų ir nevelintų šio darbo.*

Taigi paveiklo kelias „nuo privačios vizijos iki viešojo pagerbimo“ tikrai buvo ne rožem klotas. Sesuo Faustina gavo šio atvaizdo nutapyto mistinę intuiciją, o kunigas Mykolas buvo svarbiausias savo penitentės įkvėpimo įgyvendintojas. Jei būtų pritrūkę bent vieno iš jų visiško atsidavimo šiam reikalui, tai privatūs jaunos vienuolės apreiškimai ir iš jų kylančios iniciatyvos niekuomet nebūtų buvusios įgyvendintos.

Br. Miroslav Seniutis FGM, VI k.